

Sygn. akt VIII C 534/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziuszko

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w K.

przeciwko T. J.

o zapłatę

oddala powództwo

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Sp. z o.o. w K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej T. J. kwoty 956,30 zł z odsetkami ustawowymi od:

- kwoty 67,31 zł od dnia 19 lipca 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 70,01 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 818,98 zł od dnia 18 września 2013 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, strona powodowa podała, że na podstawie zawartej z pozwaną umowy z dnia 13 grudnia 2011 r. dostarczała energię elektryczną do lokalu związanego z gospodarstwem domowym. W toku procesu wyjaśniła, że na dochodzoną pozwem sumę składają się opłaty za energię elektryczną dostarczoną w okresie od 17 grudnia 2012 r. do 29 marca 2013 r. w wysokości 67,31 zł oraz 70,01 zł z tytułu. a także dodatkowa należność za energię elektryczną dostarczoną w okresie od 29 marca 2013 r. do 13 sierpnia 2013 r. w wysokości 818,93 zł. Podała, że wysokość należności ustalono na podstawie odczytów zużycia energii elektrycznej, dokonanych przy pomocy urządzenia pomiarowego.

W dniu 2 stycznia 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, kwestionując prawidłowość odczytów licznika zużycia energii elektrycznej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2011 r. strona powodowa (...) Sp. z o.o. w K., jako sprzedawca, zawarła z pozwaną T. J. umowę kompleksową dostarczania energii elektrycznej do miejskiego gospodarstwa domowego, tj. lokalu nr (...) przy ul. (...) we W., na czas nieokreślony.

Strona powodowa zobowiązała się dostarczać energię elektryczną do wymienionego lokalu przy zachowaniu parametrów jakościowych energii elektrycznej oraz przy zapewnieniu standardów jakościowych obsługi odbiorców, a pozwana zobowiązała się do zakupu i odbioru energii elektrycznej oraz do terminowej zapłaty sprzedawcy wynagrodzenia za usługę kompleksową.

Rozliczenia miały odbywać się w uzgodnionych okresach rozliczeniowych, zgodnych z Taryfą Sprzedawcy albo Cennikiem Sprzedawcy, skoordynowanych w okresami rozliczeniowymi wynikającymi z Taryfy (...), według zasad, cen i stawek opłat:

- z tytułu sprzedaży energii elektrycznej zgodnie z aktualną Taryfą Sprzedawcy albo Cennikiem Sprzedawcy,
- z tytułu świadczenia usług dystrybucji energii elektrycznej zgodnie z aktualną Taryfą (...).

Strony ustaliły, że integralną część umowy stanowią Ogólne Warunki Umowy Kompleksowej, Taryfa (...), Taryfa Sprzedawcy oraz Cennik Sprzedawcy.

(dowód: umowa kompleksowa, k. 36-37)

Pismem – doręczonym w dniu 28 października 2013 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 956,30 zł odpowiadającej zadłużeniu na dzień 24 października 2013 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem odbioru, k. 38-39)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Strony procesu zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.), do której stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego o sprzedaży rzeczy (art. 555 k.c.). Pozwana była więc zobowiązana do zapłaty ceny za dostarczoną przez stronę powodową energię elektryczną (art. 535 § 1 k.c.).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała jednak w toku procesu istotnych faktów, z których wywodziła skutki prawne (art. 6 k.c.), a mianowicie wysokości świadczeń, do zapłaty których pozwana była zobowiązana. Pomimo że zgodnie z umową, wysokość cen i stawek opłat miała być określona w odrębnych taryfach stanowiących integralną część umowy, strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów w tym zakresie, w szczególności nie złożyła Taryfy (...), Taryfy Sprzedawcy oraz Cennika Sprzedawcy. Przede wszystkim jednak strona powodowa nie zaferowała żadnego dowodu mogącego potwierdzić jaka była ilość energii elektrycznej dostarczonej pozwanej w spornym okresie czasu, pomimo że pozwana kwestionowała podane przez stronę powodową wskazania zużycia energii elektrycznej.

Przedstawione przez stronę powodową niepodpisane faktury VAT nie mogły zaś stanowić dowodów potwierdzających wysokość należności obciążających pozwaną z tytułu dostarczanej energii elektrycznej. W razie ich podpisania faktury VAT stanowić mogłyby dokumenty prywatne, a więc potwierdzające jedynie fakt, że osoby, która je podpisały, złożyły oświadczenia w nich zawarte (art. 245 k.p.c.). W odróżnieniu od dokumentów urzędowych dokumenty prywatne nie korzystają domniemania prawdziwości treści w nich zawartych. Moc dowodowa dokumentu prywatnego nie obejmuje więc potwierdzenia, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (podobnie Sąd Najwyższy np. w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 sierpnia 2012 r., I CSK 25/12, LEX nr 1231454). Przyjęcie innego założenia prowadziłoby do sytuacji, w której strona powodowa mogłaby przedłożyć wytworzony przez siebie dokument na poparcie zasadności swoich roszczeń,

którego treść nie podlegałaby w zasadzie weryfikacji przez stronę przeciwną oraz sąd, co jest oczywiście sprzeczne z zasadą kontryktoryjnego procesu cywilnego.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.